

Phong ngồi lặng yên trên tảng đá, đưa mắt nhìn ba mặt thác nước đổ ì ầm. Chàng muốn mượn thác nước và giòng suối này để nén niềm giao động trong tâm tư trước khi giáp mặt người yêu.

Thật không ngờ! Quả thật Phong không tưởng tượng nổi người nữ điệp viên mang cái tên LL12 lại là người yêu của chàng, là người tình mà chàng thương nhớ suốt đời.

Cuộc tình của họ như một trang huyền thoại...

Thưa ấy chàng dạy toán ở Đại học Sư phạm, vừa dạy thêm Đề nghị, Đề nhất cho một vài trường công và tư ở Saigon. Trong số học trò của chàng có Văn là một học sinh rất xuất sắc, chàng rất thương quý, hai thầy trò rất thân tình. Một hôm Văn mời chàng đến nhà dùng cơm. Gia đình Văn cũng là gia đình khá giả, cha Văn làm nghề mua bán. Nhà họ là một biệt thự nhỏ nhỏ xinh xinh ở đường Phan Thanh Giản. Văn có người chị học Đại học và một đứa em gái mười bốn tuổi đang học Đề lục Trung học.

Dĩ nhiên Phong là thầy của Văn, là khách quý, nên được gia đình Văn đón tiếp ân cần trọng nể. Còn em gái của Văn hãy còn ngây thơ, chưa dám chuyện trò với khách, nhưng thỉnh thoảng dương đôi mắt to đen như nhung liếc mắt nhìn Phong, thật dễ thương!

Sau bữa ăn Văn bỗng dắt em gái đến trước mặt Phong và nói:

- Thầy ơi, con nhỏ này rất dốt hai môn Đại số học và Hình học. Nó thật ngu quá, ở trường thầy nó giảng thế nào cũng không hiểu mà ở nhà em giải thích thế nào cũng chẳng lọt vô đâu! Thầy có phương pháp gì giúp cho óc nó hiểu được hai môn của thầy không?

Cô bé nghe anh nói mình ngu, hổ thẹn rưng rưng nước mắt,

Phong thấy tội nghiệp ôm cô bé vào lòng dỗ dành:

- Có chỗ nào em không hiểu, nói thầy nghe, thầy sẽ giải thích cho em hiểu.

Cô bé lặng thinh, nước mắt đoanh tròn. Phong vẫn giọng ngọt ngào:

- Em tên gì? Thầy chắc chắn em không ngu, chỉ tại thầy em và anh Văn không biết giải thích để em hiểu.

Cô ta bỗng khóc òa, nói:

- Lyly ngu lắm! Lyly không hiểu gì hết!

- Thí dụ chỗ nào em không hiểu cho thầy nghe coi?

- Bài nào Lyly cũng hiểu mịt mờ... Lyly...

- Lyly lấy sách vở và bài ở trường cho thầy xem nào?

Cô bé vâng lời lấy sách đem đến, song mắt lệ vẫn rơi tằm tã không ngừng. Phong phải dỗ dành một lúc và hôm đó chàng đã phải dành suốt ba tiếng đồng hồ để khai hóa bộ óc toán học của cô. Chàng đã phải giảng lại từ các bài đầu của hai môn Đại số và Hình học mà cô không thấu triệt.

Từ đó thỉnh thoảng Phong đến thăm Văn, cũng sẵn thăm cô bé mà chàng khai hóa bộ óc toán học ra sao? Thật Phong không ngờ chàng lại thành công mỹ mãn, vì Lyly sau khi đã hiểu được từ đầu hai môn học mới lạ này đã trở thành cô học trò rất giỏi toán. Gia đình Văn rất đổi vui mừng. Cứ mỗi lần Phong đến nhà, Lyly chạy nhào ra ôm chàng, Phong bỗng cô bé lên hôn một cái chốc lên trán rồi mới bỏ xuống.

Mấy năm liên tiếp, mặc dù sau này Văn không còn là học trò của Phong, nhưng hai thầy trò vẫn thỉnh thoảng thăm viếng nhau. Một lần kia Phong vừa tới nhà Văn, Lyly cũng chạy ra, Phong cũng mở vòng tay đón như lúc trước, bỗng dưng chàng thấy bây giờ chàng không phải dỗ dành cô bé lên, mà cô ta đứng

vừa tầm để chàng đặt nụ hôn.

Và thật lạ lùng! Cái hôn hôm ấy Phong cảm thấy khác thường, toàn thân chàng như một luồng điện chạy vào, khiến các cơ quan trong người chàng như tê dại. Chàng buông cô bé ra, cô ta cũng bẽn lẽn cúi gằm mặt xuống. Cho tới phút đó Phong mới biết là mình ôm trong lòng một cô thiếu nữ kiêu kiêu, chớ không phải cô bé Lyly ngày nào.

Từ ngày đó không phút nào chàng không tưởng nhớ đôi mắt nhung đen, gương mặt mỹ miều của cô gái mà chàng ôm trong lòng từ mấy năm qua. Bấy giờ chàng mới biết mình đã yêu cô ta. Đồng thời chàng cũng biết rằng mối tình si của chàng là tuyệt vọng, vì cô ta quá trẻ đối với chàng. Nhưng điềm đáng nói, chàng ở vào vai về thầy học của anh nàng, chàng lại là một ông thầy gương mẫu, được học trò và phụ huynh kính nể, thì làm sao mở miệng được để bày tỏ với nàng hay gia đình nàng mối tình ấy? Và chẳng chắc cô ta có cảm tình đặc biệt gì với chàng. Hay nếu có, cảm tình như giữa thầy với cô mà thôi.

Suy nghĩ cạn cùng Phong biết rằng tình yêu này là vô vọng. Chàng muốn quên nên từ đó không dám đến nhà Văn nữa. Hai năm sau không hiểu do đâu bước chân chàng bỗng dừng trước ngõ ấy. Chàng hội hộp nhận chuông. Một thiếu nữ kiêu kiêu chạy ra mở cửa, vừa thấy chàng chợt nhào tới ôm chàng khóc sụt sụt.

Thiếu nữ ấy không ai khác hơn là Lyly, người yêu mà chàng muốn quên nhưng chưa quên được. Chàng dìu nàng vào nhà. Trong nhà vắng teo, không có ai. Cả hai ngồi trên ghế dài trong phòng khách. Lyly úp mặt vào tay chàng sụt sùi khóc. Phong gạn hỏi dồn dập một lúc lâu mới chịu tỏ nguồn cơn:

- Còn hai hôm nữa thôi em phải lên xe hoa về nhà chồng.

Phong nghe tái tê trong lòng, song gương nói:

- Nếu thế thì đâu phải là tin buồn, sao em lại khóc?

- Em phải làm vợ một người không quen biết, chưa hề yêu, còn đau khổ nào bằng?

- Thế tại sao em chấp nhận cuộc hôn nhân này?

- Mẹ bảo em tới tuổi phải lấy chồng. Nếu em có người yêu thì giới thiệu với mẹ, bằng không phải chọn lựa một trong ba người đến hỏi. Ba người này đều do họ hàng mai mối, em có quen biết ai mà chọn lựa? Nên em để mẹ tùy ý và mẹ đã chọn cho em một người...

Nói đến đó nàng lại ôm mặt khóc nức nở. Phong đau đớn thấy nàng khóc mà không biết vỗ về ra sao? Một lúc chàng chợt thở dài hỏi:

- Em chưa có người yêu hay sao mà không giới thiệu với mẹ?

Lyly chợt ngừng mặt nhìn chàng, nước mắt ràn rụa:

- Người em yêu là... anh! Phải! Là anh! Anh không thể nào tưởng tượng nổi em yêu anh ngay từ năm mười bốn tuổi. Cô bé mà anh ôm trong lòng, đặt lên đùi anh để dạy bài đầu của toán học đã biết yêu người đàn ông là thầy dạy học của anh mình. Rồi hàng đêm em cầu Trời cho em mau lớn, trở thành thiếu nữ yêu kiều, để được anh để ý tới và sẽ chọn em làm vợ trọn kiếp của anh. Nào ngờ cái ngày em biết em đã lớn, cái ngày em có cảm xúc mãnh liệt trong vòng tay anh, cũng là lần cuối cùng em không còn gặp anh nữa. Mối tình ấp ủ nhiều năm lúc nào cũng sôi sục trong tim, em làm sao quên được anh để yêu ai khác? Bởi thế ngày mẹ buộc em lấy chồng, em không chống đối chi hết. Vì trên thế gian này người chồng em chọn lựa là anh, mà không được, thì tất cả người đàn ông khác đối với em đều như nhau, không có gì lựa chọn, mẹ muốn cho em làm vợ ai tùy mẹ.

Giọng nàng bi thương, tiếng nàng réo rắt... Phong nghe mà không biết mình đang mê hay tỉnh? Chàng yêu nàng, nàng yêu chàng và ước muốn làm vợ chàng, còn hạnh phúc nào bằng?

Nhưng tại sao ở hoàn cảnh oái oăm thế này? Tại sao chàng biết nàng yêu mình muốn mang thế này? Tại sao năm trước chàng không can đảm lên tiếng, để người tình yêu dấu lọt vào tay người khác?

Phong đau đớn ngồi chết lặng với nỗi uất nghẹn. Lỗi này chàng chỉ có trách giận chàng, hận cái lớp đạo đức chàng phải mang bên ngoài, khiến chàng chối bỏ mối tình to lớn và duy nhất trong đời mình. Chàng muốn hét lên:

- Lyly! Anh yêu em! Anh không để em trong vòng tay người khác! Anh nhất quyết giữ em cho anh! Bây giờ cũng chưa muộn, chúng ta có thể thành hôn với nhau...

Miệng chàng há ra, nhưng chưa kịp phát ra lời, bỗng có tiếng khua động nơi cửa. Mẹ của Lyly bước vào hai tay đầy các giỏ sặc. Người tớ gái đi theo sau hai tay cũng đầy các giỏ sặc.

Thấy bà, Phong đứng lên chào, Lyly cũng vội vàng lấy tay quệt nước mắt. Mẹ của Lyly quăng các thứ xuống đất, vội vã bước tới trước mặt Phong, hớn hờ nói:

- Lâu quá thầy không đến chơi? Các cháu nhắc thầy luôn! Lyly sắp lấy chồng. Hôn lễ sẽ cử hành vào ngày mốt. Nếu thầy có rảnh, gia đình chúng tôi rất hân hạnh mời thầy dự ngày vui của cháu. Bà con họ hàng đều được báo tin và gửi thiệp mời từ lâu. Tôi cũng nhắc thằng Văn gửi thiệp mời thầy. Nhưng nó nói thầy đã gia nhập quân ngũ và không thường xuyên ở Saigon, nên thiệp mời chưa trao được. May quá hôm nay, thầy tới...

Tiếng chủ nhà êm êm đều đều, Phong nghe mà không nhớ đã nghe những gì? Câu nói mà chàng định nói ra, chàng cũng quên tuốt, hay nói đúng ra đầu óc chàng đờ đẫn, con tim đau

buốt. Chàng đứng im như thân người bằng gỗ. Cho đến khi chàng nghe chủ nhà rầy con gái sao không rót nước mời khách, chàng mới ứ ớ:

- Tôi... tôi mới tới...

Có lẽ chủ nhà cũng không nghe chàng nói gì. Nhưng bà đã hỏi người tớ gái lo việc trà bánh mời khách, còn bà moi các thứ trong các giỏ sặc mà bà vừa mua về đưa giới thiệu chàng với con gái các đồ cần dùng để mang theo về nhà chồng.

Lyly không dám khóc trước mặt mẹ, song sắc mặt vô cùng ủ rũ. Phong không khóc mà cổ họng nghẹn lại, muốn nói một lời xã giao chúc mừng cũng không nói được. Thật chưa có lúc nào Phong có thái độ kém lịch sự như vậy.

Cũng may mẹ của Lyly trong lòng đang vui mừng về ngày cưới sắp tới của con, nên không lưu ý cho lắm về thái độ kỳ lạ của Phong. Còn nàng? Nàng có biết chàng yêu nàng và cõi lòng tan nát trong giây phút này không?

Nàng có biết hay không cũng thế thôi! Cuộc diện không thể thay đổi được nữa. Hôn nhân đã rộn ràng mở hội rồi. Phong biết chàng không đủ quyền lực để đình chỉ cuộc hôn nhân này. Tốt hơn chàng âm thầm ra đi, tốt hơn chàng không gây thêm sóng gió trong lòng nàng, cho nàng yên phận làm vợ.

Và chàng đã âm thầm bỏ nghề, gia nhập quân ngũ, xa cách Saigon.

Ai có ngờ thời cuộc dâu bể...

Phong buông tiếng thở dài. Tiếng thở dài của chàng thật ảo não, âm thanh như dội vào đá... khiến cho một người ngồi tựa lưng dưới một gốc cây cổ thụ không xa nơi đó nghe lọt. Người ấy giật mình đứng lên nhìn về hướng phát ra tiếng thở dài. Phong nghe tiếng xao động cũng vội vàng hướng tầm mắt

về hướng ấy...

Bỗng nhiên cả hai cùng chạy nhào lại. Phong đã mở sẵn vòng tay, người kia ngã vào lòng chàng gọi:

- Anh...

Chàng đưa tay đặt nhẹ lên miệng người kia, sẽ nói:

- Hiện tại anh là Phong, em hãy gọi tên Phong, cái tên anh tự đặt cho anh. Lyly! Anh không ngờ người nữ điệp viên tài ba LL12 lại là em. Anh càng không thể tưởng tượng có ngày hội ngộ với em ở chiến khu này.

Lyly nhủ đầu vào ngực chàng tí tì:

- Em đã nghi ngờ con người bí mật là anh. Em lãnh nhiệm vụ vào Mật khu cũng vì muốn tìm tông tích anh. Quả thật em không lầm! Quả thật người hùng trong tim em là anh!

Phong ngẩng mặt nàng lên, âu yếm hỏi:

- Vì sao em nghi ngờ anh ở đây?

- Vì trên cõi đời này một người tài kiếm văn võ, yêu nước thương nòi, anh hùng chí khí... thì không ai ngoài anh!

Nghe lời thỏ thẻ của người yêu, Phong cảm động lắm. Chàng lặng một lúc lâu mới hỏi tiếp:

- Cuộc đời em ra sao? Làm sao em có thể là một nữ điệp viên?

- Cuộc hôn nhân của em và người ta gãy đổ. Em một thân lưu lạc xứ người. Trong tim không quên được mối tình đầu, em không thôi thương nhớ anh, lòng đau đớn khổ không thiết gì những vui thú trên đời. Em quyết chọn nghề nguy hiểm này đóng góp một phần cho công cuộc cứu quốc, mà cũng để dè nén nỗi sầu khổ...

Chàng hôn lên tóc nàng thì thầm:

- Tội nghiệp cho cứng tôi! Lỗi này là lỗi của anh đã không can đảm thú nhận với em và gia đình em mối tình si của mình.

◆ Anh có tội đã để em gian truân. Còn anh đây một đời khổ sở vì thương nhớ em.

◆ Nghe chàng nói như thế, Lyly nhào người choàng tay lên cổ chàng. Cả hai nhìn nhau đắm đuối...

◆ Mái tóc trong sương điểm bạc, vàng trán rộng với những đường hằn... Chàng muôn thuở vẫn là thần tượng của nàng. Thời gian tàn phá vũ trụ và sinh vật, nhưng thời gian chưa diệt nổi nét hào hùng của con người chàng. Tuy chàng không có vẻ đẹp làm nhũn tim phụ nữ như một Văn Trường, nhưng cái già dặn phong trần quả thật vô cùng quyến rũ. Lyly không dè nén được lòng, kêu lên:

- Anh! Em mãi mãi yêu anh và ước muốn làm vợ anh. Dù kiếp này không được cùng anh đi trọn đường trần, thì một năm, một tháng, một ngày, hay một lần yêu nhau cũng đủ cho em hạnh phúc trọn đời.

Phong xúc động nghẹn ngào:

- Em! Nàng tiên diễm kiều của anh! Cho tới phút này anh vẫn chưa rõ mình đang mơ hay tỉnh? Hạnh phúc đến qua bất chợt khiến anh bàng hoàng tưởng như mình đang sống trong mộng.

Rồi Phong không nói tiếp được nữa, vòng tay chàng xiết nhẹ tấm lưng thon. Nàng đã nhắm mắt lại, đôi môi hé hé đợi chờ... Phong có cảm tưởng như đất trời tan biến. Chàng không trông thấy gì nữa, cảnh vật trước mắt chỉ còn lại người tình.

Hai người ngồi lặng yên trên đỉnh đồi, một khoảng bao la chỉ có cỏ mịn chớ không cây cối nhà cửa. Nơi đó cũng là

một địa điểm quân sự rất tốt, vì từ trên cao có thể trông rõ vùng thung lũng phía dưới với những bờ đê, ruộng lúa và những con đường ngoằn ngoèo dẫn từ ba mặt Đông Tây và Nam. Phía Bắc bị che khuất bởi khu rừng sau đỉnh đồi này. Thường khi nơi đây có một đội binh sĩ cắm trại dựng lều. Nhưng hôm nay chỉ có họ giữa một vùng đất trời tịch mịch đó.

Tất cả những gì phải nói họ đã nói hết cả rồi. Lyly đã tường thuật rành rẽ kế hoạch tối mật của Chef về chương trình cứu quốc. Và vị Lãnh tụ Kháng chiến quân cũng đã trình bày tỉ mỉ chiến dịch tấn công kẻ thù dành lại giang sơn ra sao với nữ điệp viên LL12, để nàng chuyển lại với Trụ Cờ Vàng. Việc công họ đã bàn bạc xong, chỉ việc tư, việc lòng của họ thì còn rối beng, vì chính thật cả hai không biết giải quyết chuyện tình của họ thế nào?

Thêm một lúc suy nghĩ, Phong vẫn chưa biết phải nói gì với người yêu, chàng vụt chỉ ngọn núi cao trước mắt và nói:

- Ngọn núi ấy anh đặt tên là núi Vọng Quốc vì từ đỉnh núi đó chúng ta có thể nhìn thấy rõ một vùng trời quê hương như... Tây Ninh, Biên Hòa, Saigon, v.v... Tiếc rằng em là nhi nữ yếu đuối, chứ không anh đưa em leo núi ấy trông về quê mẹ.

Lyly cười nhỏ:

- Ai cũng làm em hết! Em tuy là nữ nhi, nhưng leo núi rất giỏi. Vì leo núi không cần lực, mà cần sức dẻo dai. Anh biết không, dân Suisse từ trẻ con đến già lão đều leo núi thật tài, một lối thể thao cuối tuần của dân họ. Dĩ nhiên những người ngoại quốc sống ở Suisse cũng tập theo. Cho nên không phải riêng em, mà ai đã từng sống lâu ngày ở Suisse đều biết đi bộ lên núi.

Phong nhìn nàng chiêm ngưỡng một lúc mới nói:

- Anh không ngờ em của anh điều chi cũng giỏi! Chỉ tiếc

rằng chuyến này em vừa đến đây đã bị thương. Nay dù vết phỏng đã lành, em có thể đi đứng bình thường, nhưng tốt hơn em nên tránh ra nắng, dầm sương, cử động quá nhiều cho vết thương tuyệt dứt không làm thẹo. Hướng chi từ đây muốn đi đến núi cũng mất vài ngày. Em không thể lưu lại lâu hơn để lo âu cho lãnh tụ CPQ. Em phải trở về.

Lyly thở dài:

- Vâng! Em biết!

Nàng nói xong đôi mắt ửng đỏ. Phong sợ nàng khóc nên cười lả chã hỏi:

- À em, trước khi đến đây em bị lọt vào phục kích cộng sản, em bị chúng bắt bỏ lên thuyền đưa đi, có phải vậy không?

- Vì sao anh biết?

- Đương nhiên anh được báo cáo tường tận vụ này.

Lyly nhìn chàng cười mỉm:

- Em hỏi một câu thật lắm cảm! Nhưng vì sao anh nhắc lại vụ này?

- Anh muốn nhắc em nhớ đến con sông ấy. Nó là chi nhánh của Cửu Long Giang. Anh đặt tên là sông Hoài Hương. Và khu rừng giáp giới với rừng Tây Ninh anh gọi là rừng Phục Hận. Còn ngọn đồi này là đồi Cầm Hờn, chắc em đã nghe nói rồi?

Lyly gật đầu. Phong tiếp:

- Rừng Phục Hận, sông Hoài Hương, đồi Cầm Hờn, núi Vọng Quốc. Bốn vị trí này là vùng chiến khu. Căn cứ của phe mình di động luôn luôn, em nhớ trình cho Chef biết thêm vụ này.

Lyly thành thật ca ngợi:

- Những cái tên thật đẹp, thật hùng mà cũng thật ai oán. Vì sao anh đặt những địa danh như thế?

- Để nhắc nhở binh sĩ không quên hận vong quốc và nhiệm vụ phải làm.

Nàng bỗng đưa mắt nhìn chàng bằng cái nhìn tình tứ, hỏi:

- Thế còn tên anh? Có ngụ ý gì không? Tên thật của anh chẳng đẹp sao lại đặt tên mới?

- Vì anh không muốn ai nhớ đến người cũ của anh. Và chẳng, Phong cũng là cái tên với nhiều ý nghĩa.

Lyly nhướng mắt chờ nghe người yêu giải thích thêm. Phong ngẩng mặt trông về chân trời quê hương, nói bằng giọng thống thiết xen lẫn oán hờn:

- Ngày nào anh đủ sức đưa quân về tiêu diệt quân thù, lúc ấy Phong sẽ là trận cuồng phong quét sạch bọn chúng.

Rồi chàng bỗng quay mặt lại nhìn nàng, đổi giọng thật êm dịu:

- Ngày nào anh thương nhớ em, Phong sẽ là ngọn gió mát cuốn tà áo, quyen bước chân, mơn trớn đôi má đôi môi em. Dù ở phương trời nào, anh vẫn quấn quít bên em.

Họ đang ngồi tựa vai nhau. Sau câu nói thiết tha của chàng cả hai cùng quay mặt nhìn đăm đuối...

Thời gian di động... Vũ trụ xoay cuồng... Phong không còn trong trạng thái bất động được nữa! Ánh mắt và bờ môi mọng của người tình như có sức đá nam châm thu hút tâm trí và thể xác chàng. Chàng ngả nàng nằm xuống...

Gió lướt nhẹ trên cỏ... Gió vi vu thì thầm lời tình tự ái ân... Gió mơn trớn lá lơi trên tấm thân ngà ngọc của nàng, hay chàng, Phong, vũ cánh thiên thần của gió? Lyly không phân biệt được nữa!

Mắt nàng nhắm lại... Người nàng run rẩy... Rồi y như có vòng tay ấm áp gói trọn thân nàng...

- Tha tội cho anh! Anh thật có lỗi với em!

Nàng kéo chàng nằm xuống, gói đầu mình trên tay chàng, bảo nhỏ:

- Anh yêu thương em đậm đà tha thiết. Sao coi đó là tội? Khi người đàn ông đến với người yêu mà có lời nói hung tàn, cử chỉ thô bạo, mới kể là có tội.

Chàng cười âu yếm:

- Người phụ nữ ví như cành hoa. Hoa càng đẹp càng nên đứng xa lấy mắt nhìn, không nên đụng chạm tới, nếu không sẽ làm hoa tươi tắn rơi rụng...

Nàng cười dòn:

- Nếu như thế thì anh quan niệm rằng trai gái yêu nhau chỉ nên lấy mắt nhìn mà thôi? Hoặc giả không cần yêu, mà cần một tiệp cưỡi linh đình, rêu rao làng xóm, và tờ giá thú để xác nhận những cuộc ái ân? Có như thế cuộc tình ấy mới trọn vẹn, đôi nam nữ mới có hạnh phúc?

Phong lắc đầu:

- Anh không có tư tưởng hẹp hòi như thế đâu! Nhưng quan niệm tình yêu của anh có lẽ sẽ bị em chê là quá tự do, phóng túng. Có lẽ vì thuở xưa anh du học và đọc quá nhiều sách vở Âu Mỹ. Đó cũng là lý do khi hòa mình trong xã hội Việt Nam anh cảm thấy lẻ loi.

Chàng bỗng đổi giọng dí dỏm:

- Thế còn cương của anh? Quan niệm tình yêu của em ra sao?

- Em nghĩ rằng, khi tình yêu chín mùi, hay có thể nói cách

khác, là khi hai tâm hồn yêu nhau đến tuyệt đỉnh, hai thể xác muốn hòa hợp, muốn sáp nhập làm một. Hành động ấy chứng tỏ họ yêu nhau cùng họ yêu nhau cùng cực. Như thế hạnh phúc ái ân của họ đáng trọng, đáng chiêm ngưỡng. Chứ còn hai kẻ không có tình yêu, mà ngày ngày cứ làm trò ái ân, dù họ có tờ già thú chẳng nữa, thì đâu khác gì hai kẻ mua dâm bán dâm? Người Âu Mỹ tôn trọng tình yêu, xem nhẹ hôn nhân, nên ngày nay trai gái sống chung như vợ chồng, mà không cần sự chứng giám của pháp lý và gia đình. Còn người mình coi trọng hôn nhân hơn tình yêu, nên con cái lớn lên cha mẹ quyết định việc hôn nhân, khiến cho nhiều cặp vợ chồng sống chung tới già, mà chẳng hề yêu nhau, có khi hì hục gây gỗ liên miên, rồi đêm đêm làm trò ái ân, trong lòng thì thù hận hoặc nhờm gớm. Như thế sự gần gũi chung đụng giữa họ phải gọi là dâm dăng, đáng khinh! Vậy mà xã hội mình lại chấp nhận hoan nghênh! Thật lý hết sức!

Phong gật đầu tán thành:

- Em quả có tư tưởng giống anh! Tình yêu ví như làn hương, như áng mây. Hương cần được tỏa ra, mây cần khung trời tự do. Như thế mới quý mới đẹp được. Chỉ vì người đời đặt ra điều lệ rắc rối và quan niệm sai lầm trong hôn nhân, đã là mất cái tuyệt vời của tình yêu, khiến cho hạnh phúc ái ân bị phỉ báng, nếu cuộc tình ấy chưa có pháp lý thừa nhận.

- Theo em, quan niệm tình yêu Đông-Tây nên dung hòa. Có nghĩa là con người phải coi trọng tình yêu trước hết, nhưng cũng không nên xem thường hôn nhân. Và hãy coi hôn nhân như nền tảng vững chắc tình yêu.

Phong nghiêng mình gói người yêu trong vòng tay, thủ thủ:

- Anh hoàn toàn đồng ý với em. Chúng ta thật ý hợp tâm đầu. Tiếc cho duyên nợ của chúng mình...

Giọng chàng vụt nghẹn lại, sắc mặt dầu dàu. Nàng đưa mắt nhìn chàng với niềm chua xót. Nỗi lòng của cả hai là một, nào có khác gì để nói lời an ủi nhau đâu? Bỗng nhiên Phong bật cười:

- Anh nói lời lảm cẩm làm em buồn lây! Tha lỗi cho anh! Nào em hãy kể cho anh nghe chuyện đồng bào tị nạn ở hải ngoại bây giờ ra sao?

- Anh muốn biết điều gì?

- Đời sống, tư tưởng...

Nàng cười nhẹ:

- Em có thể kể anh nghe đến một ngàn lẻ một đêm vẫn không hết chuyện vì đồng bào ở rải rác cùng khắp địa cầu, chuyện về họ nhiều lắm, biết kể sao cho hết?

- Thôi em hãy kể tổng quát sơ qua cho anh nghe cũng được.

- Đời sống thì nói chung, gia đình nào cũng có cơm no áo ấm. Còn cực hay sướng, có tiền ít hay nhiều, thì cũng tùy quốc gia, tùy nghề nghiệp, mà cũng tùy cá tính mỗi người.

Thấy chàng lặng yên chăm chú nghe, Lyly tiếp:

- Ví như ở Pháp, ở Mỹ, ở Thái Lan, những nơi có người Việt đông đảo, người mình có thể giao thiệp liên lạc dễ dàng với nhau, nên có thể hoạt động thương mại và kiếm được nhiều tiền. Bù lại có những người không giỏi xoay sở trong thương trường, phải làm việc cho các hãng, sở, dù hạng cao, cũng chẳng dư dả lắm, lại phải hai vợ chồng cùng đi làm. Nếu họ muốn có tiền dư thì làm thêm giờ. Có kẻ nào quá ham tiền, làm ngày làm đêm, rồi ngã ra chết luôn. Cho nên em mới nói cực hay sướng tùy cá tính mỗi người.

Duy một vài nước, ví như Thụy Sĩ, Thụy Điển, Phần Lan... những nơi người Việt ít ỏi, chính quyền địa phương giúp đỡ

nhiều, gia đình nào dù là hạng thợ hay thầy cũng có đời sống sung túc. Lương chõng đủ nuôi vợ và con. Đời sống của họ thanh thản sung sướng. Bù lại những xứ này không được phép làm thêm giờ, cũng khó khăn hoạt động thương mại, nên khó thể trở thành triệu phú, cũng không có chuyện chết vì tiền.

Phong nhăn mặt hỏi:

- Chết vì cộng sản, chết vì hải tặc, chưa thấm thía sao, còn có kẻ chết vì tiền?

Lyly cười:

- Anh ngạc nhiên lắm phải không? Sự thật, lòng tham muốn của con người không đáy. Khi còn sống trong địa ngục cộng sản, người ta chỉ mơ ước được thoát ra thế giới tự do, để thở không khí tự do. Trải bao hiểm nguy của biển cả và hải tặc, đến được các trại tị nạn Á Châu, ước muốn của người tị nạn lúc ấy là chỉ mong có một nước chấp nhận định cư. Nhưng khi đến được đệ tam quốc gia, nhà cửa đầy đủ tiện nghi, cơm no, áo đẹp rồi thì lòng người trở về nguyên thủy: tham lam, ích kỷ. Thậm chí giết nhau để tranh giành quyền lợi, cạnh tranh nghề nghiệp, hoặc có thể làm việc ngày đêm, bất kể sức khỏe. Dĩ nhiên, cái cảnh chết vì tiền này chỉ có thể xảy ra ở những nơi "tiền làm chủ" trong cuộc đời. Ví dụ ở Mỹ.

Phong gục gật đầu:

- Mỹ là xứ đại tư bản. Tiền là chúa tể của nhu cầu. Người sống trên xứ này tất nhiên sẽ bị ô nhiễm cái bệnh tham tiền.

Lyly chột thờ dài:

- Anh nói quả thật không sai tí nào! Tuy em không quen dũa cả nắm, nhưng có thể nói, người Việt sống những nước có bệnh ô nhiễm kim ngân, tình nghĩa mất hết. Vợ chồng bỏ nhau như thay áo. Còn kể gì đến tình đồng bào, bạn bè? Ngay cả ruột thịt

cũng chẳng có tình nghĩa gì. Nuôi cha mẹ như nuôi đày tớ. Hạng này tâm địa xấu xa ích kỷ, không trọng văn chương nghệ thuật cao quý, chỉ ham tiền, ham ăn, sợ chết! Và dĩ nhiên làm gì biết nghĩ đến quốc gia dân tộc?

- Cũng may mà em của anh sống trên xứ Thụy Sĩ. Anh không phải lo sợ em bị bệnh ô nhiễm bởi kim ngân.

Lyly mỉm cười, sẽ hỏi chàng:

- Anh có biết tại sao thế giới cho rằng: "Thụy Sĩ là thiên đàng hạ giới" không?

- Dĩ nhiên là anh biết. Nhưng anh cũng muốn nghe em kể.

- Trước khi kể về nước Thụy Sĩ, em muốn biết, theo anh nơi nào là thiên đàng? Cõi Tiên, cõi Chúa, cõi Phật hay ngay trên địa cầu này?

- Tuy anh không là kẻ vô thần, anh có tín ngưỡng của anh, nhưng cái cõi thiên đường, bồng lai, tiên cảnh để đón tiếp con người sau khi chết đó, anh thấy mơ hồ lắm. Thật ra con người không cần phải chờ đến lúc chết mới tìm ra thiên đường, mà ngay lúc sống, thỏa mãn với những gì mình có, sung sướng với hạnh phúc mình đang hưởng, tức là sống trên thiên đường.

Lyly chắc lưỡi:

- Nếu ai cũng chịu nghĩ như anh thì thế giới này không còn chiến tranh và bọn ma đầu cộng sản cũng chẳng lừa bịp được ai. Quả thật con người ai cũng có thể tạo được cõi thiên đường ngay trong cuộc sống của mình. Người Thụy Sĩ đã quan niệm như vậy, nên dân họ mới tạo được cho gia đình và quê hương họ trở thành cõi thiên đường hạ giới. Bởi vì cõi thiên đường này thật giản dị:

- Một cuộc sống an nhàn hiền hòa (người Suisse không thích làm việc liên miên, mà dành thì giờ nghỉ hè, du lịch giải

trí).

- Một chỗ ở tương tất (nhà cửa khang trang mỹ thuật, ai cũng như ai, không có người giàu, không có người nghèo).

- Hưởng về thiên nhiên và vạn vật (Suisse có cảnh đẹp núi non, sông hồ thơ mộng, người Suisse thích sống gần gũi với cây cỏ hoa lá chim chóc hơn là chạy theo những cái vĩ đại của loài người. Chẳng hạn xứ này không xây những tòa cao ốc san sát như những thành phố lớn trên thế giới).

- Hưởng về Tạo Hóa (Suisse tôn trọng tín ngưỡng, nhà thờ thuộc quốc gia. Trường học từ bậc Tiểu học đến Trung học đều có giờ học đạo cho học trò. Nhờ đó mà dân Suisse không sống thác loạn, những kẻ khủng bố giết người cũng hiếm hoi).

- Thỏa mãn với cái mình có (nếu con người thỏa mãn được với cái mình có thì xã hội có an lành và không có chiến tranh).

Phong nói:

- Sau này khi diệt được cộng sản, gầy dựng lại đất nước, có lẽ các nhà lãnh đạo Việt Nam nên noi gương theo xứ này.

Lyly mỉm cười:

- Theo em biết, có hai đảng chính trị Việt Nam ở hải ngoại cũng muốn bắt chước nền trung lập Suisse. Suisse còn là một quốc gia có nền dân chủ rất đặc biệt, mà trên thế giới không có nước nào có một Tổng Thống ra đường không có "hộ vệ quân", không có "công thự" hay "công xa". Và một điều buồn cười nhất là hết chín mươi phần trăm dân Suisse không biết mặt, biết tên, vị Tổng Thống của mình.

Phong bật cười, hỏi:

- Thật vậy sao em? Chẳng lẽ dân Suisse lơ là việc chính trị, hay khờ khờ đến độ đó?

Lyly lắc đầu, mỉm cười:

- Lơ là việc chính trị, cũng có thể nói đúng một phần. Nhưng sự thật chính vì chế độ dân chủ thật đặc biệt. Ông Tổng Thống chẳng có quyền hành gì, mỗi năm thay đổi người mới, do các Bộ Trưởng thay phiên nhau. Tất cả mọi quyền quyết định dù lớn dù nhỏ cũng đều do dân, có nghĩa là do dân biểu quyết qua kỳ bỏ phiếu thuận hay chống. Nhà nước theo đó mà thi hành. Vậy nên ông Tổng Thống ví như một công chức cao cấp đứng đầu các Bộ. Ai đảm trách chức vụ này chính sách cai trị vẫn như thế. Vì vậy mà dân ít theo dõi cá nhân nào làm Tổng Thống của mình cũng chẳng ai lưu ý hình hài ra sao? nhà cửa ở đâu? Tòa dinh thự đồ sộ của chính phủ không là chỗ ở của Tổng Thống, mà dành cho văn phòng các Bộ và chỗ hội họp của Thượng, Hạ Nghị Viện.

Bỗng nhiên Lyly cười khúc khích, nói:

- Em nói lạc đề quá rồi! Đang nói chuyện đồng bào tị nạn, lại lạc về thế giới thiên đường hạ giới, rồi đến nước Suisse. Anh nghe chắc phải chán tai. Có khi nghĩ rằng vì em sinh sống ở Suisse nên việc chi cũng thấy xứ này hay tốt. Sự thật nước nào cũng có cái hay cái dở. Dân nước nào cũng có người tốt người xấu. Điều nên làm là sống ở quốc gia nào mình nên chọn lựa cái hay cái tốt của nước đó mà học hỏi bắt chước, còn cái dở thì xa lánh. Em đi du lịch nhiều, nơi đâu em cũng tìm cái hay của người để khâm phục, chiêm ngưỡng. Ví như ở các nước A Rập, có những vùng sa mạc mênh mông người ta trồng được cả kỳ hoa dị thảo, đồng cỏ xanh tươi. Muốn được như vậy từng gốc cây bụi cỏ phải đặt ống dẫn nước từ mấy ngàn cây số. Thật là cả một công trình của loài người trước những trở ngại của thiên nhiên!

- Em kể chuyện thật hay! Ước chi anh được nghe em thuật chuyện thế giới năm châu, thì dù cho hai ngàn lẻ một đêm không ngủ, anh cũng thỏa thích.

Nàng nhủ vào ngực chàng thủ thi:

- Một đêm không ngủ bên anh, em đã thỏa nguyện lắm rồi. Em đâu tham lam như anh, đòi hai ngàn lẻ một đêm?

Phong xiết nàng vào lòng, một tay ve vuốt mái tóc nàng, giọng chàng êm êm buồn buồn:

- Đời của một người lính, có hạnh phúc nào bằng một tối bình yên bên cạnh người yêu? Lyly em ơi, mai đây em đi rồi, vùng chiến khu này sẽ hoang lạnh và buồn tẻ lắm. Anh chỉ còn một phương cách duy nhất là hăng say diệt thù cho người thương nhớ em. Như thế cũng hay! Chúng mình hẹn nhau sống đời chồng vợ ngày quân ta quét sạch bọn cộng nô. Em có bằng lòng chờ đợi anh không?

- Cả hai chúng ta đều có bốn phận nặng nề trong việc cứu quốc. Đương nhiên chúng ta chưa thể nghĩ đến hạnh phúc riêng tư. Anh có nhiệm vụ quan trọng của một vị lãnh đạo Kháng Chiến. Còn em, em cũng có nhiệm vụ và nghề nghiệp của em, tuy không thể sánh với anh, nhưng...

Phong cười âu yếm:

- Cô nữ điệp viên LL12 tung hoành khắp chiến tuyến mới là con người quan trọng. Chứ như anh đây chỉ ở trong rừng sâu khi ho vượn hú này, có đáng gì?

- Anh trêu em hé? Em không thèm nói chuyện với anh nữa đâu!

Nàng bật ngồi dậy. Phong cũng ngồi dậy, ghì nàng vào lòng, nhìn nàng ngây ngất một lúc, bảo nhỏ:

- Trời khuya lắm rồi, gió quá nhiều, em coi chừng bị lạnh. Ta về lều nhé?

Lyly chột cười dòn:

- Gió sợ em, chớ em nào sợ gió?

Phong thông minh đoán được ý nàng, đề nàng xuống hôn liền tu lên mặt, hỏi:

- Có thật em không sợ gió chứ?

Lyly xô Phong ngã ngựa, bỏ chạy. Phong rượt theo. Họ chơi trò rượt bắt trên đồng cỏ giữa đêm trăng. Nếu quả có Hằng Nga hay chú Cuội trên cao nhìn xuống chắc phải ghen với hạnh phúc của họ.

Chưa có bao giờ Lyly hưởng được trọn vẹn một ngày vui và hạnh phúc như thế. Nhiều năm rồi, nàng sống trong nhà cao, cửa rộng, bạc tiền dư dả, ăn ngon, mặc đẹp, ra vào chốn sang trọng thượng lưu, nhưng tâm hồn trống rỗng buồn tênh. Nay tìm lại được tình yêu đã mất, nàng có cảm tưởng như mình vừa được tái sinh ở một thế giới mới, thế giới của tình yêu.

Nàng đang chạy tới, vụt quay mặt lại gọi lớn:

- Phong! Anh là cõi thiên đường của em! Mai kia dù chia tay, chúng ta mỗi người một phương trời, em sẽ đem anh vào mộng để đêm đêm tìm giấc ngủ thiên đường.

Tiếng nàng trong vắt loang trong gió. Chàng nghe mà có cảm tưởng như nghe tiếng loa của tiên nữ vọng lại từ Trời, tâm tình rối loạn, hồn mê đi...

Trong một văn phòng to rộng bày biện thật kiêu kỳ tầng thứ 26 của một tòa cao ốc chọc trời ở thủ đô Hoa Thịnh Đốn, có hai người đang thì thầm bàn chuyện với nhau. Một là đàn ông, tuổi trên 50, và người kia là một cô gái trẻ đẹp. Họ bàn bạc nhau đã suốt buổi rồi, mà câu chuyện vẫn chưa dứt. Thỉnh thoảng người đàn ông nhíu mày khi nghe cô gái nói, thỉnh thoảng cười lớn, khi thì gục gặc đầu.